Pokud alespoň po očku sledujete naši celoroční a nepřetržitou hru ***Hodnocení desek*** , jistě to nejdůležitější z vyhodnocení ročníku 2020 už znáte: jeho vítězem je album
Padá
seskupení
Ivo Cicvárek a Velký svět
. Čtrnáctipísňové album, které bylo natočeno již v roce 2019 a vyšlo začátkem minulého roku (do Hodnocení desek se dostalo v únoru 2020). Velký svět zde tvoří kromě Iva violoncellista Pavel Čadek, bubeník Radim Grünwald a basista Jakub Šimáně, písničky si (kromě několika melodií Pavla Čadka) napsal Ivo sám a dostal (dostali) za to od nás krásných 9,36 bodu (uváděné body jsou vždy průměr, není-li řečeno jinak).

Kdo další tvořil cédéčkovou elitu ročníku 2020? Záleží na tom, jak si tu špičku definujeme. Já použiji větu, kterou kdysi kamsi napsal Jirka moravský Brabec: „Dá se říci, že bodového výsledku 8 a více dosáhnou desky výtečné…“ Takových máme v loňském ročníku osm. Dá se rovněž zkoumat, jestli je mezi několika prvními a následujícím „pelotonem“ v některém místě zřetelný odstup. Ano, v našem případě je, mezi pátým Petrem Linhartem a následující trojicí zeje mezera 0,60 bodu, což je odstup, který se na jiném místě už nevyskytuje. Mezi následující trojicí a devátými Poutníky je také odstup větší než průměrný, a to 0,36 bodu. Lze tedy prohlásit, že máme užší špičku, kterou kromě vítězné desky ***Padá*** tvoří alba **Robert Křesťan & Druhá tráva** : ***Díl první***
(2. místo; 9,27 bodu),
Jaromír Nohavica
:
Máma mi na krk dala klíč
(3. místo; 8,91 bodu),
Nevermore & Kosmonaut
:
XCR-9 Písně do rakety
(4. místo; 8,82 bodu) a
Petr Linhart
:
Nezvěstní
(5. místo; 8,60 bodu). Za příslušníky širší špičky ročníku 2020 pak budu v dalším hodnocení považovat ještě desky
Hmlisto
:
Ozveny lazov
,
Ondřej Fencl a Hromosvod
:

Na kraji nebe
a
Dagmar Voňková
:
Archa
, které se s rovnými 8 body umístily shodně na 6. – 8. místě.

Jak to vypadá na opačném konci žebříčku? Pouze poslední deska
Než zhasnem
kapely
Dooušek
nedosáhla na 5 bodů (4,88), což může mít dvě příčiny: žádné z cédéček účastnících se Hodnocení desek 2020 nebylo vyloženě slabé (s tím bych souhlasil) nebo začala působit bodovací inflace (s tím bych taky souhlasil – viz níže).

Bylo nás pět

Pouhých 34 alb se v loňském roce (což znamená, že soutěž trvala do 31. března roku tohoto) zúčastnilo naší soutěže. Bodovalo je 11 hodnotitelů – o jednoho méně než loni (odstoupil Tomáš Doug Machalík). Celkově bylo uděleno 324 bodových hodnocení (počítaje v to i „x“, což znamená, že dotyčný desku slyšel, ale ze závažných důvodů ji nemůže/nechce hodnotit) – to je 86,6 % procent ze všech teoreticky možných hodnocení (100 % je součin zúčastněných alb a hodnotitelů). 100 % není povinnost: taková jsou pravidla hry, na která zúčastnění přistupují, pravidla mírná a rozvolněná směrem k účastníkům i hodnotitelům. Nicméně přesto: v roce 2019 byl tento koeficient 69,9 % a ještě o rok dříve 68,4 %, což znamená, že posun směrem k vyššímu zapojení hodnotitelů a tím ke kvalitě a standardnosti akce je velmi zřetelný, což mi dělá radost. Nicméně - ještě jednou – přesto, slovo do vlastních řad: určitě bychom mohli mít ještě vyšší procenta v roce, kdy jsme měli v soutěži historicky nejméně desek (pro vyváženost ovšem ještě informace, že v roce 2018 bylo v Hodnocení desek jenom o tři kusy víc než loni). Z výše uvedeného vyplývá, že zcela zmizela alba, která by nehodnotila alespoň polovina hodnotitelů; tři alba měla „pouze“ sedm hodnocení, méně nikdo. Naproti tomu známky ode všech hodnotitelů získalo hned devět alb. S jedinou výjimkou to byly desky z horní poloviny žebříčku, kupodivu se z tohoto pohledu vůbec neprojevilo, kdy bylo album do Hodnocení desek přijaté: nikdo z hodnotitelů si nenechal ujít CD Jaromíra Nohavici
Máma mi na krk dala klíč
, které jsme dostali tři dny před Vánoci, ani album
Archa
Dagmar Voňkové, které k nám dorazilo ještě o tři týdny později. Poslechnout si a ohodnotit všechna zařazená alba už také není činem jednoho mimořádného vzorňáka jako v uplynulých letech: bylo nás pět, kromě Zilvara z chudobince ještě Dušan Trličík, Jana Džexna Tippmanová,

Karel Fred Vodňanský, Milan Belmondo Plch a Tomáš Hrubý. Z opačného konce žebříčku sdělím, že nikdo neslyšel méně než polovinu hodnocených desek a 82 % hodnotitelů hodnotilo minimálně 30 desek ze 34.

Kořením Hodnocení desek je slovní hodnocení, které hodnotitel může, ale nemusí použít. Každý z hodnotitelů má jiný systém (dá-li se vždy o systému hovořit), nelze říct, že by například všechna slovní hodnocení získaly pouze nadprůměrně hodnocené desky, i když určité nalepšení v jejich směru existuje. (Zajímá-li vás můj systém, je již léta stále stejný: slovní hodnocení píši, pokud držím v ruce fyzický nosič, tedy pokud mi ho umělci či vydavatelé pošlou.) Daleko v čele slovních hodnotitelů je Miloš Keller, který slovně ohodnotil naprosto všechny desky, které bodoval, tedy 31 kusů (ač v průměru cca sedmi slovy). (Zde je třeba poznamenat, že významnou část bodů včetně slovního hodnocení udělil MK několik hodin před uzavřením loňského ročníku, čímž ještě zřetelně zahýbal žebříčkem, popř. dosáhl některých výrazných bodových rozpětí, o kterých ještě bude řeč.) Do slovního hodnocení se naopak vůbec nepouštěli Brigita Kytka Vidimská, Jana Džexna Tippmanová, Milan Belmondo Plch, Milan Tesař a Petr Klokan Vratný. Celkem bylo uděleno 71 slovních hodnocení, tedy cca 6,5 na hodnotitele nebo cca 2 na desku, chcete-li. ***Udeřila desítková smršť*** Ozdobou Hodnocení desek jsou samozřejmě udělené
desítky
– za mě známka, která říká, že jde o zcela mimořádné album, na které rozhodně nikdy nezapomenu, kterému nejenže není co vytknout, ani si nelze představit, že by mohlo být nějak teoreticky lepší a ze kterého se lze jenom radovat. To je – slovy dlouho nehledanými – moje pojetí desítek, jejich „autoři“ by to třeba řekli jinak; důležité ale je, že jich bylo uděleno celých 29 (!) – a také kolik jich kdo rozdal. Největší množství Brigita Kytka Vidimská a Milan Plch Belmondo, a to pět kusů, se čtyřmi desítkami se k nim blíží Dušan Trličík a Milan Bátor. Úplně bez desítky ve svém hodnotícím portfoliu se obešel Petr Klokan Vratný, pouze jednou ji použili Karel Fred Vodňanský, Miloš Keller a Pavel Rada. Nejvíce desítek sklidilo vítězné album
Padá
Ivo Cicvárka a Velkého světa, a to
šest
kusů, tedy většina hodnotitelů ho touto nejvyšší známkou obodovala.
Pět
desítek získala alba
Díl první
Roberta Křesťana & Druhé trávy, které se umístilo jako druhé, a
Archa
Dagmar Voňkové, která skončila na 6. – 8. místě. Níže umístěná alba již od nikoho desítku nedostala, naopak z desek širší špičky se bez ní musely obejít pouze
Ozveny lazov
dua Hmlisto.

Podíváme-li se na opačný konec bodové stupnice, zjistíme, že jedničky nikdo nepoužil, ba ani dvojka nebyla vytažena. Šestkrát však byla udělena trojka: mám-li se opět pokusit o subjektivní slovní popis této známky, je to album z ranku slabých, ne ještě jednoznačný průšvih, ale minimálně jedna složka díla už je „havarovaná“. Trojky rozdávali pouze dva hodnotitelé: shodně třikrát Karel Fred Vodňanský a Miloš Keller. Podle rozmístění desítek a trojek se zdá, že se jako sbor hodnotitelů mnohem snáze shodneme na tom, co je nejlepší (viz předchozí odstavec), než co je nejhorší. Nejen, že se u žádného titulu udělovatelé trojek neshodli, ale tyto jsou rozloženy celým žebříčkem bezmála rovnoměrně, od již zmiňované ***Archy*** ze špičky žebříčku, přes album ***Made in Kladno*** Karla Pazderky a bandu, které se nachází těsně pod půlící čárou, přes další postupně níže a níže se vyskytující počiny (Radůza & SOČR: ***Kupředu plout***, Láska: ***Deska***, Vojtěch Klíma: ***Vrabec v hrsti***), až po již zmíněné ***Než zhasnem*** od seskupení Dooušek.

Důležité při jakýchkoli statistikách a „koukání pod prsty“ je samozřejmě to, jak má který hodnotitel nastavené své vlastní vnitřní měřítko. Rozdíly jsou značné: od štědrého Milana Bátora, který rozdal v průměru 7,81 bodu na cédéčko, až po přísného Karla Freda Vodňanského s průměrem 6,06 bodu na album. Pokud se vám to nezdá jako velký rozdíl, věřte, že je opravdu značný. Další dosti vysoké bodové hodnoty udělovali ještě Brigita Kytka Vidimská nebo Milan Belmondo Plch (v průměru na desku 7,63, resp. 7,59 bodu), spíše s nižšími hodnotami operoval Miloš Keller nebo já (v průměru na desku 6,61, resp. 6,64 bodu). Proto vás jistě nepřekvapí moje poznámka, že cítím v hodnocení letošního ročníku (v průměru za všechny 7,10 bodů na album) určitou bodovou inflaci (7,10 je víc, než já bych dal opravdu dobré, nikoli však mimořádné desce).

Dohodneme se? Popereme se?

Která alba vyvolávají ostrou diskusi (protože mají velká bodová rozpětí mezi jednotlivými

hodnotiteli) a u kterých panuje naopak největší shoda? Na první otázku lze jednoznačně odpovědět již se znalostí výše uvedených informací. Album ***Archa*** Dagmar Voňkové obdrželo jak nejvyšší známku - desítku (ne jednu, ale pět!), tak nejnižší použitou známku – trojku, čili rozpětí hodnocení je za rok 2020 nejvyšší možné: 7. „Nestačím žasnout," okomentoval desku Dušan Trličík (10), zatímco Miloš Keller (3) kontroval: „Panychida za pochcípaná jehňátka (výrok jsem si vypůjčil)." Že je rozpětí 7 mimořádně velké, dokumentuje i skutečnost, že šestibodové rozpětí se vůbec nevyskytlo. Rozpětí 5 bodů pak mají hned tři alba: Mili Janatková: ***Hluboko*** (Milan Tesař – 9 bodů vs. Miloš Keller – 4 body), Karel Pazderka a band: ***Made in Kladno*** (hned tři osmičky – Brigita Kytka Vidimská, Dušan Trličík a Jana Džexna Tippmanová vs. Karel Fred Vodňanský – 3 body) a Radůza & SOČR: ***Kupředu plout*** (Milan Belmondo Plch – 8 bodů vs. Miloš Keller – 3 body). Naproti tomu se letos nepodařilo hodnotitelům shodnout se stejným bodovým ohodnocením ani na jediném albu (!).

Co horšího: pouze dvě desky byly ohodnoceny maximálně dvěma různými bodovými ohodnoceními. Opticky možná „sladěněji" vypadá ***20 let Vegetu*** stejnojmenné kapely, kde samé šestky „ruší" pouze jedna pětka, nicméně Veget získal pouze 7 ohodnocení, z toho jeden křížek. Proto se mi jeví jako vítěz „soutěže o nejkonsensuálnější pohled všech hodnotitelů" kapela MalemIrish se svým albem ***Journey to Ireland***, které získalo samé šestky – s výjimkou hlasů Karla Freda Vodňanského a Tomáše Hrubého, kteří udělili pětky (Milan Bátor a Petr Klokan Vratný nehlasovali). Pokud by hlavním kritériem nejvyššího souladu nebylo „co nejméně různých bodových hodnot v portfoliu", ale „co nejvíce stejného bodového ohodnocení", průsečíkem shody hodnotitelů by se stalo album ***Desatero setkání s Medvíďaty*** Antikvartetu Dušana Vančury, které sklidilo celkem osm sedmiček (jiná hodnocení dali pouze Karel Fred Vodňanský a Milan Belmondo Plch – 8 bodů a Miloš Keller – 9 bodů).

Dovolím si vyhlásit ještě největší minelu, tedy největší odchylku jednotlivého hodnotitele od bodového průměru. Pozorní čtenáři předchozích řádků již vědí, že ji nemohl získat nikdo jiný než Miloš Keller se svými jehňátky a třemi body pro Dagmar Voňkovou a tudíž odchylkou neuvěřitelných 5 bodů. Samozřejmě pozor: recenze, bodování desek i jakékoli další hodnocení hudby je záležitost svrchovaně subjektivní, jak vysvětluji vždy, když je příležitost. Největší minela se tedy nedá jednoduše interpretovat jako „kdo se nejvíc spletl": třeba jsme se spletli my všichni ostatní. Prostě je to největší odchylka a letos byla skutečně pozoruhodná. Zásadní otázka, kterou jsem si chtěl položit – jestli se s lety sbližují názory našeho hodnotitelského společenství – se mi teď jeví trochu méně optimisticky, jestliže jsme se se svými body

nedokázali shodnout ani na jedné desce. Nicméně přesto, jenom z pocitu a bez statistického přepočítávání řady ročníků: ano, spíše se kloním k myšlence, že přes všechna popsaná rozpětí se naše názory v průběhu let strávených společným hodnocením sbližují.

Nicméně určité rozpory existují, existují i do značné míry extrémní hodnocení, která mohou „pokřivit“ výsledek, a zajímavou se tak může stát otázka *„jak by to dopadlo bez extrémů?“*. Odpověď může z pohledu statistiky přinést *medián* nebo průměr s vyloučením nejvyššího a nejnižšího ohodnocení – a výsledek těchto výpočtů mé „pocitové“ hodnocení v zásadě podporuje. Při použití mediánu by v podstatě k žádnému posunu na žebříčku nedošlo, pouze k určitému vyrovnání, „rozmazání“ výsledků. Alba na druhém až čtvrtém místě (Robert Křesťan & Druhá tráva: ***Díl první***; Jaromír Nohavica: ***Máma mi na krk dala klíč***; Nevermore & Kosmonaut: ***XCR-9 Písně do rakety***) by získala v případě mediánu stejná bodová ohodnocení. A k deskám na 6. – 8. místě (Hmlisto: ***Ozveny lazov***; Ondřej Fencl a Hromosvod: ***Na kraji nebe*** a Dagmar Voňková: ***Archa***) by se se stejným mediánovým ziskem 8 bodů ještě připojila alba ***Stíny na střechách*** (Poutníci), ***Hradišťan & Jiří Pavlica, Spirituál kvintet & Dagmar Pecková*** a ***Zmačkaná žena*** (Saša Niklíčková). Ani při vyloučení extrémních hodnocení nedošlo k velkým přemetům: oproti „oficiálnímu“ žebříčku dostihli Nevermore & Kosmonaut (***XCR-9 Písně do rakety***) Jaromíra Nohavicu (***Máma mi na krk dala klíč***) a společně obsadili 3. a 4. místo. Průměrem hodnocené 6. – 8. místo se rozřadilo po vyloučení extrémů na místo 6. (Dagmar Voňková: ***Archa***), 7. (Hmlisto: ***Ozveny lazov***) a 8. (Ondřej Fencl a Hromosvod: ***Na kraji nebe***). Ať tak či onak, žádné velké skoky se nekonají.

Kde jsou kapely??

Doteď jsem si hrál (snad aspoň trochu zajímavě) se statistikou; opusťme ji už a podívejme se na všechny účastníky či na širší špičku z různých pohledů. Co třeba vydavatelství? Existují ještě? Vydávají folkovou a přilehlou muziku? Pokud k deskám označeným „vlastním nákladem“ přičteme všechny ty „labely“ ***David Němeček***, ***Jiří Pola – Karas***, ***SuperGram – Ivan Kurtev*** a další a další podpisy manažerů, kapelníků či spolků zaštiťujících „vlastní náklad“, dojdeme k číslu 22 (cca 65 % hodnocených alb). Zdá se, že v dnešním ekonomickém modelu je vydávání vlastním nákladem buď výhodnější (týká se totiž i špiček jak v kvalitě, tak v popularitě), nebo to prostě ani jinak nejde. Celkem používaná je i kombinace „sám vydám, renomovanému vydavatelství svěřím distribuci“ (to je model, který použil i náš vítěz
Padá
: vydal Ivo Cicvárek, distribuce Indies Scope). Přesto ale zbývá asi třetina desek, které mají vydavatele. Polovina z nich - 6 ks - vyšla u vydavatelství Galén, což je cca posledních 10 let jednoznačně nejaktivnější vydavatel folkové muziky. Dvě alba nesou značku Good Day Records, po jednom nosiči dodala do naší soutěže vydavatelství Animal Music, Indies Scope, AVIK a Supraphon. V širší špičce uhrála vydavatelství s vlastními náklady plichtu (3x Galén a 1x Animal Music), v užší špičce jednoznačně převažují vlastní náklady (4:1).

Kdysi oblíbená disciplína
„kdo vyhrál v kterém žánru“
je v podstatě vyhaslá. Ne že by tu žánrové desky nebyly, ale vzhledem k jejich nepočetnosti to na vlastní soutěže zrovna nevydá. Spíš je zajímavé si všimnout ústupu kapel, myslím tím opravdu kapel dle vzoru The Beatles, bez vystrčeného frontmana. V celé špičce žádná taková není: první odshora jsou až devátí Poutníci. Nad nimi je celkem pět sestav podle vzoru Frontman & His Boys, ať už jsou stabilní a letité (Robert Křesťan & Druhá tráva), ať jsou Boys Frontmanem různě střídáni (Ivo Cicvárek & Velký svět), ať to byl ještě minule The Hromosvod, ale už není (Ondra Fencl a H.) nebo His Boys někdy existují, někdy ne, ale na titulu desky se neobjevují (Petr Linhart). Osobité pojetí mají z tohoto pohledu Nevermore & Kosmonaut, tedy Boys & Their Frontman. K tomu jedno duo (Hmlisto) a dva písničkáři v ne často zachycených podobách: jeden zcela sám (Jaromír Nohavica), jedna s velkou kapelou nebo spíš malým orchestrem (Dagmar Voňková).

Brno – caput regni musicae?

Možná vás překvapí, když napíšu, že střetnutí starší vs. mladší (dle věku frontmana či věku průměrného) v rámci širší špičky skončilo remízou. V dresu mladíků nastoupilo Hmlisto, Nevermore & Kosmonaut, Ondřej Fencl, Ivo Cicvárek… Cože, jaká že je hranice pro rozdělení týmů? No přece padesátka! Že jsem plesnivý stařík, který neví, že nemáme věřit nikomu přes třicet? Možná, ale padesát let jako mez pro podobná srovnávání jsem používal už před deseti lety, možná i dvaceti, když jsem chtěl, aby to bylo zhruba vyrovnané utkání a ne drtivé vítězství. Z toho důvodu také vím, že za ty roky se dělící padesátka zhruba udržela a neposunovala se směrem k šedesátce či sedmdesátce. Což je pro žánr rozhodně dobře. Ještě si – jako roduvěrný Pražák – neodpustím postřeh o tom, jak nám dopadlo zápolení „východní a západní konference“: v užší špičce je tentokrát převaha moravskoslezských (zejména brněnských) muzikantů drtivá, za Čechy hraje jen Petr Linhart. Ale je pravda, že za českou Druhou trávu jsem nechal bodovat moravského frontmana žijícího na chalupě v Čechách, a to jsem ještě „přehlédl“, že se narodil v jihočeských Počátkách…

Zajímavá otázka je, nakolik jsme se my, hodnotitelé, strefili ve srovnání s nějakou jinou obdobnou hrou/soutěží/anketou. Nabízí se samozřejmě Ceny Anděl 2020, kde ovšem v současném pojetí žánroví akademici neznají kromě všeobecně dostupných nominací žádné další výsledky. Porovnání s andělskými nominacemi provedla už Dženxa (**viz odkaz**), takže se nebudu opakovat a zkusím udělat porovnání s anketou Radia Proglas Album roku 2020, jakkoli jsem si vědom, že se jedná o akci jiného typu (anketa oslovených odborníků, bez žánrového vymezení…). Většina alb širší špičky Hodnocení desek FT se objevila i v publikované patnáctce ankety Radia Proglas: Petr Linhart je 2., Robert Křesťan & Druhá tráva 3., Dagmar Voňková 4., Jaromír Nohavica 9., Ivo Cicvárek a Velký svět 12. a Hmlisto 15. Bez povšimnutí ankety Radia Proglas zůstali tedy pouze Nevermore & Kosmonaut a Ondřej Fencl & Hromosvod. Naproti tomu, z dalších desek Top 15 ankety Radia Proglas se žádná nezúčastnila Hodnocení desek (čímž chci říct, že se nestalo, že by někdo vysoko hodnocený v anketě Radia Proglas byl nízko hodnocený v Hodnocení desek na FT).

…a jak to slyším já…

Možná bych si mohl téměř v závěru svého předlouhého psaní dovolit zmínit se o svých favoritech. Udělil jsem dvě desítky dvěma mimořádným deskám. Přiznávám (a už jsem to i někam napsal), že při prvním poslechu alba ***Díl první*** **Roberta Křesťana & Druhé trávy** jsem třeštil oči a kroutil uši. Ačkoli jsem byl dopředu varován, tušil jsem, o co půjde, stejně to byl čelní náraz. Ale už podruhé mně to přišlo zajímavé, z té záplavy podivných zvuků (hlavně akustických – té elektroniky tam zase tolik není) se začaly vynořovat skvělé zpracované cover verze Robertových hrdinů i jeho opět excelentní tři skladby. Prostě jsem rychle zjistil, že hudba, texty, provedení, zpěv, zůstávají stejně úžasné, jako na jiných deskách RK&DT, že to zase

bude za deset bodů. Co je zcela jiné, to jsou aranže. Rozhodně nejsou lepší než dřív: žádné „poprvé dostal ty malé české táborákové šmudly na starost velký producent světového popu a konečně to začalo k něčemu vypadat“ – to rozhodně ne. Ale ani bych neřekl, že jsou horší. Asi by Druhá tráva dokázala vymyslet příjemnější aranže, člověk by v nich slyšel zakořeněné muzicírování a nevzdorovalo by se tolik přirozeným funkcím nástrojů. Ale byly by tak nějak podobné jako na desce před pěti, deseti, dvaceti lety. Naprosto rozumím tomu, že to chtěli jednou zkusit jinak, a klady, které jsem před chvílí zmínil, byly nahrazeny pozoruhodnou originalitou.

V roce 2018 proběhl v pražském divadle Archa koncert k 70. narozeninám Dáši Voňkové – Andrtové, jedné z nejpozoruhodnějších a nejsvébytnějších českých písničkářek. Přiznávám, že jsem o něm nevěděl, takže když na sklonku roku 2020 vyšel záznam z tohoto výjimečného koncertu, byl to pro mě blesk z čistého nebe. 70minutová deska
Archa
obsahuje třináct skladeb z různých tvůrčích období
Dagmar Voňkové
, brilantně a tvořivě zaranžovaných hudebními osobnostmi, které mají často blízko k jazzu a které dokázaly Voňkové tvorbu ještě umocnit a pozdvihnout: kytaristou Petrem Ostrouchovem, klavíristkou Beátou Hlavenkovou, violoncellistkou Dorotou Barovou, saxofonistou Marcelem Bártou nebo trumpetistou Oskarem Törökem. Tito a další v divadle Archa Dagmar Voňkovou doprovázeli. To, že se jednalo o živou nahrávku, je podle mého pocitu velmi důležité: člověk cítí, že se toho svátku hudby účastní, že to všechno právě teď vzniká. Je to velká radost.

Udělil jsem dvě desítky, takže lze konstatovat, že to byl velmi slušný ročník. Pravda, samotného mě překvapilo, že devítky jsem rozdal taky jen dvě. Ono tedy podle mého názoru „devítkových“ alb bylo loni o něco víc, ale ta další se bohužel nezúčastnila našeho Hodnocení desek. **Ivoši Cicvárkovi**
a jeho kapele jsem již složil hold krátkým slovním hodnocením, a pokud mi to vyjde, třeba ještě na desku
Padá
napíšu recenzi. Myslím, že v tomto případě je jedno, že vyšla dávno, „její“ ročník Hodnocení desek skončil (skoro) teď a mimořádné desky je třeba si připomínat. U
Petra Linharta
mám dojem, že se možná přece jen trochu vypotřebovává tématika „jeho“ Sudet nebo zásobárna silných melodií. Ale v protisměru k tomu Petr stále úžasně zraje, přesně ví, kdy co udělat, přibývá dokonalých veršů… takže
Nezvěstní
určitě stejně vysoko, jako předchozí desky. Osmičkových desek bylo loni z mého pohledu dost a nejvíc se mi z nich líbily ty, které i mí kolegové posunuli do užší špičky, tedy díla
Nevermore & Kosmonauta

a
Jaromíra Nohavici
. U těch jsem přemýšlel i o devítkách. Ale i ty další považuji za mimořádné: vysokou školu aranžování dua
Hmlisto
, dokonale provedený folkpop
Ondry Fencla a Hromosvodu
, až nečekanou trefu
Poutníků
nebo radostnou livku
Hradišťanu a Spirituál kvintetu
s hostující
Dagmar Peckovou
.

Děkuji vám, že jste se prokousali až sem, vím, že těch písmenek bylo hodně. A to všechno proto, že považuji
Hodnocení desek
za mimořádně důležitou rubriku, chtěl jsem se jí tedy věnovat a zkusit na ni upoutat vaši pozornost. Podobná bodování, hodnocení, žebříčky jsou ovšem v první řadě hrou – to je třeba podtrhnout. Ale myslím, že hrou užitečnou, že umějí zrcadlit muziku, které se věnují, možná lépe, než jiné psané žánry. Bylo by, myslím, škoda, kdyby tu nadále desek ubývalo a jejich Hodnocení zacházelo na úbytě. Ale to záleží na vás, milí muzikanti a vydavatelé. A úplně nejvíc možná na vás, milí čtenáři.